

„Mit hjärta brista kan, men aldrig skal det belas
 „Af den det särat är, jag wet det endast helas,
 „Jag wisa wil mit kön, och det til könets blygd
 „Det jag allena lärt at skatta wett och dygd...

Wår wandel war så ren, wi kände ej det nöje
 At tadla nåstans fel, och deraf göra löje,
 Hwad! skulle hon och jag wäl wara ondskans tälck?
 E uselt tidsfördrif! at tala argt om Folk,
 „Kom böcker snillets barn! två Makars kundskap öka
 „Wi i ert Guds språk wår hela wällust söka,
 „Wälkomna i wårt lugn! er wännskap är öf kär,
 „I sällskap utaf er, öf ingen ledsnad tår.
 „Wår tanka aldrig är at härma tidens lärde
 „Som uti djupa gräl och sagor sätta wårde,
 „För nyitan läsa wi — det är ju Böckers lätt,
 „At ge en mera smak, och göra hjertat godt.

Mig dessa tanksätt ge, Caelina war den första
 Wör Hon uti sitt kön ej räknas för den största?
 Et kön — som til wår blygd ej alltid tänka lärt
 Men hwilket för wårt wäl är annan fostring wårt.

Hur olif war hon ej de flästa utaf Makar?
 Uti mit stilla bo, hon werldens prakt försakar,
 Från Häf, från nöjen stängd, Hon mig i hjertat bar
 Och tyckte sällskap nog, när jag des sällskap war,
 Hon dem för dårar såg och hölt dem alt för swaga,
 Som i sitt ägta stånd om brist på nöjen klaga,
 Som ej på Makans bröst at alla plågor le
 Och i hwarannans famn sin hela himmel se.

At henne måla rätt . . . Men ack! mit hjerta swider
 Jag från mit hela lif til hielwa döden skrider,
 — Så wet! — då jag min fröjd som Gudars like såg
 Caelina lifwets ljus på dödens altar läg.

Min själ mig öfverger, i tårar ögar flyter,
 Jag kallat än på Gud, och än i sworddom bryter,
 Mit hjerta i mig rörs af detta torndöns hot
 Då munnen stapplar fram förwiflan sorg och knot,
 „Dock — stadnen i ert löpp, Ni tårar! som jag gjuter
 „Förqwäf dig suckars mängd! jag innom bröstet sluter,
 „At jag må utan gråt i frihet föra ut
 „Min Makas sista dag, des affked oc, des slut.

Hon huk, hon blek och matt på sängen lades neder,
 Et Höiden ropar jag „Du Allmägt! jag dig beder,
 „Ack! fräls om frälsas kan! ej henne öfvergif —
 „Skänk hälsan åt min wån, och skona detta lif —
 „Jag tigger Dig om hjälp, som endast wet at hjälpa,
 „Det stöter ju Din nåd, Din egen afbild stjälpa,
 „Ej öfwa Gudars wåld på den jag kärast har
 „Men plåga endast mig, och min Celina spar,
 „Byt om det dålda gift, som henne tår och bränner
 „Befall at jag det sjelf i alla ädror känner,
 „Ack! om jag wore Gud! ack! om jag ägde wal
 „Celina skulle straxt befrias från sitt qwal,
 „Celina skulle straxt sin hälsa återwinna,
 „Ock jag innom mig sjelf des hela sweda finna.

Förgåfwes war min bön — förgåfwes talte jag,
 Här gälde utan nåd naturens strånga lag,
 Jag med en sasa säg, at febren ständigt öktes
 Och intet medel gafs, som intet säfångt söktes.

„Min Tirfis! sade hon med swag och bruten röst,
 „Kom hit at af min munn så höra någon tröst,
 „Kom hit at af min hand ännu en tryckning hämta,
 „Och hör din bästa wån sin sista anda slämta.

„Du wet war ömma eld, war tro du känner bäst,
 „— En bortgång ifrån dig — den qwäljer aloramäst,

„Ej ewighetens längd mit rena samwet gnager,
 „Jag med behjertat mod min sista anda drager,
 „— Min lefnad fläckad är! Hwem kan mig förebå?
 „Nej — det mig smärtar blott at ifrån Tirsis gå.
 „Ack! hårda öde du! . . . Nej, nej, jag säfångt klagar —
 „Jag bör mig ge tilfreds — jag lefwat har de dagar,
 „Då jag dig endast kânt, dig endast wärdig fann,
 „Mit hela hjerta ge, och dyckas som min Man,
 „Då du mig äkta tro i Gudars åsyn swurit,
 „Och jag din hela bild uti mit hjerta burit,
 „Ack! sälla stunder ni! . . . Cælinas enda fröjd!
 „Hon har ju Tirsis ägt . . . bör hon ej dö förnöjd?
 „Haf tack då bästa Wån! som mina stunder delat,
 „Förlåt mig, om jag har emot din ömhet felat,
 „Om jag en Hustrus plikt ej altid wärda lärt
 „Och dragit selt de band, i hwilka jag dig snärt,
 „Om jag ej altid sedt hwad du i själen tryckte
 „Och sökt at rödja bort de plågor som dig tryckte,
 „Om jag ej altid tänkt hwad med din wilja war,
 „Och dig ej dyckat rätt som Måka och försvar,
 „Farwål min Tirsis då . . . låt se du intet bäfwar,
 „Fast dödens Tyranni i mina ögon swäfwar,
 „Farwål ännu en gång . . . de sista orden hör,
 „Jag lefwat har i dig . . . i dig jag också dör.

Försträckt wid sådan syn, jag utan sansning dignar,
 Då hennes sista suck i farten mig wälsignar,
 „Ack! Himlar skriker jag! hwad ondt mig öfwegår!
 Ej känner jag mig selt, ej selt jag mig förstår —
 Jag skakar hennes kropp, jag fattar hennes händer,
 „Företwislan! det är du! som aldrig återwänder,
 „Cælina! wara sjuk — ack! jämmer sorg och nöd!
 „Men nu kom raseri . . . kom afgrund . . . hon är dödd —
 „Så swara mig ännu ur seltwa salsans rike —
 „War ej wår eld, wår tro, wår ömhet utan like?
 „Säg då min döda skatt! hwarföre stillas är?
 „Naturen häpna bör och stenar swettas gråt,

„En källa sårta hämd och selswa klippan hota,
„Hwar blomma wisna bort, och inga träd sig rota.

Jag fortfor i mit tal, när första hettan gått,
När blodet saktat sig och estertanken rätt,
„Så har du öde! nu beslutat mig förfölja
„Och et så dyrbart stoft inunder jorden hölja,
„Kanske jag hennes eld ej ömt och träget födt,
„Ej alla ögnableck uti des armar nödt,
„Kanske hon borde måst i Gudars sällskap vara,
„Emot så mycken dygd bör ju belöning swara,
„Kanske jag ej war wärd : : : men ingen klagan hörs,
Cælinas stora Sjal ej utaf suckar rörs.

Hon från det låga for at rum bland Änglar taga
At lysa i sin prakt : : : och Himlarna behaga.

Säg då du stränga Drott! hwars Pantfar ingen rör,
Seck hon ock i Tartarn — jag henne följa bör.

Jag dig berättat alt — nu tag de sista stunder!
Stöt glaswen i mit bröst — mig krossa med ditt dunder.

A n n o n c e.

At både Köpare och Utgifwaren må hämta anda efter så mycket pån-
gans utgifning och emottagning, så utkommer ej N:o 70. förän nästa
Fredag eller d. 14 December.

The first part of the book is devoted to a general
 description of the country, its climate, soil, and
 productions. The author then proceeds to a
 detailed account of the various tribes and
 nations which inhabit the country, and
 describes their manners, customs, and
 constitution of government. He also
 mentions the different religions which are
 professed by the people, and the
 various arts and sciences which they
 cultivate. The second part of the book
 contains a history of the country, and
 a description of the different wars and
 revolutions which it has undergone. The
 author also mentions the different
 princes and kings which have reigned
 in the country, and describes their
 reigns and the events which have
 happened during them. The third part
 of the book is a description of the
 different cities and towns which are
 situated in the country, and mentions
 the names of the different churches and
 monasteries which are situated in them.

The fourth part of the book is a
 description of the different mountains and
 hills which are situated in the country,

The fifth part of the book is a
 description of the different rivers and
 lakes which are situated in the country.

Dag = Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 70.

Stockholm den 14 December 1781.

Saga. *)

En gång en Bonde från et rike
Der blodtorf fins i öfwerstödd,
War full af bränwin, öl och mjödd;
„Hvem är, sad han, i magt min like?
„Min gamla häst som drar min plog
„Skal Kyrkan ur des låge föra
„Och om jag will, skal jag den föra
„Från stället bort til nästa stog.

Han tog et rep — hwar mänskja skändes,
Som kyrkans grundwal darra såg,
Han bandt om Kyrkan med sit tåg
Och i sit öfwerbåd ej skändes,
Han spände för — sin tömm han tog,
Med piskan sin i luften swängde,
På sned han tyckte tornet hängde
Och lampen hela Kyrkan drog.

„Nu frögdas den som nyß har darrat,
„Man såg at Kyrkan än stod still:
„Jag bödd, sad han, dock likwål til;
„Hur har ej dumhet mången narrat!

*) Insänd.

Men dumhet har ock storwerk gjort:
 Låt bli at mer med ödet gåckas,
 Ej fins en mur som ej kan bräckas
 Med liten lycka går det fort.

Riddaren Robert Walpoles Caractere *)

Walpole Englands första Stats-Minister hade mycken skicklighet utan at äga stort snille; han war god utan at wara dygdig, be-
 hjertad utan ädelmod, fogelig utan at wara råttådlig. Han utöfva-
 de sin myndighet med lämpa; men war det frågan om at öka sitt wäl-
 de kostade en orättwisa honom ingen ting — Han hade stora egenka-
 per, utan at hafwa de lysande fel som dem åtfölja — En ädelsint
 wän men ingen oförsonlig fiende — Han hade swagheter som han icke
 förstod at gömma under dygdens lof — Han war icke tiltagfen och
 icke heller återhållig — Mera en enskilt man än en Stats-Minister,
 han hade flera goda än elaka egenskaper, hans lycka war större än
 hans ryckte och loford, med all sin förtjänst kunde han icke undgå det
 allmänna hatet, icke heller fria sig ifrån åtlöje, han hade blifwit an-
 sedd wärdig det hedersställe han innehade om han icke hade innehaf-
 det, han war född för at lysa men icke ibland förstjärnorne, hans Mi-
 nistere war nyttigare för hans släkt än hans fädernesland och han ha-
 de derutinnan så fast sig wid det närwarande, at han glömde tilkom-
 mande tidehwarf, hwad man kunde tilwita honom, är mindre werke-
 liga mistag än elaka efterdomen och obehageliga följder af hans Em-
 bers-förvaltning. Som människa bör man älska honom; men icke
 som Vård. Som Engelsman önskar man hans fall; men icke hans
 olycka. Som Ledamot i Öfwer- eller Underhuset, ser man honom
 håldre njuta sitt lugn och sin beqwämlighet i Houghtonhall, än wara
 syflosatt och beställsam i St. James.

—
 Af Trycket utkommit:

Konglig Majestäts förnyade Wärdiga Förordning och Reglemente
 för Regementerna til fot.

Första Delen: angående *Exercitier, Evolutioner, Chargeringar*
 och *Maneuvrer*.

*) Insänd.

Andra

